

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2017r.,
skargi M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w K.
dnia 2 lipca 2015r., sygn. akt I Nc (...)
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Starosty K.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz Skarbu
Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez

wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (art. 424⁵ § 1 k.p.c.).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymienione wymagania muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem, skarżący obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności.

Skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki, poprzestał jedynie na wskazaniu niemożności skorzystania ze skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania oraz wniesienia powództwa przeciwegezkuacyjnego, nie przeprowadzając jednak żadnego wywodu prawnego wykazującego niemożność skorzystania z tych środków. Również argumentacja skarżącego odnośnie braku zasadności wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

aj